



ת"פ 8333/11/20 - מדינת ישראל נגד איברהים אבו ניע

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 8333-11-20 מדינת ישראל נ' אבו ניע

בפני בעניין:	כבוד השופטת דנה כהן-לקח המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סתיו שפירא (פמ"י)
נגד הנאשם		איברהים אבו ניע ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות: עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק), וכן עבירה של ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1) ו-(2) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, משפחת הנאשם ומשפחת המתלונן מתגוררות בשכונת זו לזו בשכונת שועפאט. בין שתי המשפחות קיים סכסוך ממושך בענייני מקרקעין. ביום 7.7.2019 בסמוך לשעה 18:20, נשא הנאשם כלי נשק שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה ללא רישיון ושלא כדין, כאשר הנשק האמור טעון במחסנית מלאה בכדורים בקוטר של 9 מ"מ. בעת שהנאשם היה במרחק של כ-30 מטרים מבית המתלונן, הוא הבחין במתלונן יושב במרפסת ביתו, ואז ירה לעבר בית המתלונן מספר יריות במטרה להפחיד את המתלונן ולהקניטו. לאחר מכן ברח הנאשם לביתו.

2. הצדדים לא באו להסכמה לעניין העונש, וכל צד נותר חופשי בטיעונו. לבקשת הסנגור, הוזמן תסקיר לעונש בעניינו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

3. מהתסקיר עולה שהנאשם הוא בן 29, רווק, מתגורר בבית הוריו. בשש השנים האחרונות הנאשם עובד כנהג משאית. לנאשם הרשעה קודמת בעבירות של פרסום דברי תמיכה בארגון טרוריסטי, הסתה לאלימות ולטרור, וגילוי הזדהות עם ארגון טרוריסטי. בגין הרשעה זו, הנאשם ריצה בעבר עונש של 7 חודשי מאסר בפועל. אשר לעבירות נושא התיק הנוכחי - בתסקיר צוין כי הנאשם התקשה ליטול אחריות למעשים, והשליכם על המתלונן (יצוין כי בפתח דיון הטיעונים לעונש לפניו, הנאשם הבהיר לשאלתי כי הוא אינו חוזר בו מהודאתו במעשים בגינם הורשע). לגישת שירות המבחן, מעשיו של הנאשם מבטאים דפוס התנהגות אימפולסיבי וחסר שיקול דעת, כאשר הרקע לכך נעוץ בטשטוש



גבולות במסגרת משפחת המוצא. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון בינוני להישנות אירוע אלים, וכן קיים סיכון בינוני לחומרת פגיעה גבוהה בגין כך.

שירות המבחן נפגש גם עם המתלון שהוא בן 50, רווק. המתלון ממשיך לגור בסמיכות לנאשם גם היום. הוא תיאר סכסוך רב שנים, אלים והדדי בין שתי המשפחות, לצד הליך משפטי להסדרת נקודות המחלוקת. לדברי המתלון, למרות שנחתם הסכם סולחה בין המשפחות, ההסכמות לא מולאו על-ידי הצדדים. המתלון תיאר את האירוע נושא כתב האישום כמטלטל, מפתיע ומפחיד. לדברי המתלון, כיום ישנה רגיעה ביחסים בין שתי המשפחות תוך התנהלות חיובית מצד הנאשם כלפיו, אותה מייחס המתלון להליך הפלילי. המתלון שלל חשש לחייו מצד הנאשם כיום. בד בבד, המתלון ביטא אי ודאות ביחס להשלכות שעלולות להיות לגזר הדין על היחסים עם הנאשם.

מבחינת גורמי סיכוי להימנעות מעבירות - שירות המבחן ציין כי הנאשם מגלה יכולת לשמור על יציבות תעסוקתית, ובשנים האחרונות ביטא רצון לניהול אורח חיים נורמטיבי. זאת ועוד, שירות המבחן לא התרשם מדפוסי התמכרות לחומרים פסיכו-אקטיביים.

מבחינת גורמי סיכון להישנות עבירות - שירות המבחן התרשם מקושי בנטילת אחריות למעשים; טשטוש הרקע שהוביל לביצועם; העדר גורמי תמיכה שמתנגדים להפרת חוק; וכן קיומו של סכסוך ממושך בין משפחת הנאשם למשפחת המתלון, שעלול להוביל להסלמה נוספת בעתיד.

במישור ההמלצה העונשית - שירות המבחן שקל את חומרת העבירות ואת ההתרשמות כי הנאשם התקשה בקבלת אחריות על מעשיו ועל השלכותיהם על המתלון. בהתחשב בכך, שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה מוחשית שתחדד עבור הנאשם את חומרת מעשיו, וזאת בדרך של מאסר בפועל בצירוף מאסר מותנה שצופה פני עתיד.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה עמדה בטיעוניה על כך שהמעשים בגינם הורשע הנאשם בוצעו ביולי 2019, בטרם ההחמרה שחלה בהנחית פרקליט המדינה מס' 9.16 לגבי מדיניות הענישה בעבירות נשק לאחר תיקון מס' 140 לחוק העונשין. בנסיבות המקרה דנן, המאשימה טענה למתחם עונש הולם שנע מ-30 עד 48 חודשי מאסר בפועל. לשיטת המאשימה, בנסיבות העניין ראוי לגזור את עונשו של הנאשם בשליש העליון של תחתית המתחם הנטען על-ידה, ולהשית על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצוי כספי לטובת המתלון.

5. מנגד, הסנגור הדגיש את הזמן שחלף מרגע ביצוע העבירות בגין הורשע הנאשם ועד הגשת כתב האישום. לגישת הסנגור, מן הראוי כי הדבר יקרין על קביעתו של מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן, כך שהמתחם ינוע ממספר חודשי עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד בטיעונו על היבטים לקולא, ועתר להסתפק בעונש של 9 חודשי עבודות שירות.



הערה מקדימה אודות מועד הגשת כתב האישום ואופן ההתחשבות בו

6. למרות שהעבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו ביום 7.7.2019, כתב האישום המקורי כנגד הנאשם הוגש ביום 3.11.2020, קרי- בחלוף כשנה וארבעה חודשים מעת ביצוע העבירות.

7. המאשימה טענה כי הרקע לזמן שחלף מביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום, נעוץ בכך שהנאשם נעצר למשך ארבעה ימים, ואז שוחרר ממעצר בעקבות צורך בהשלמת חקירה שארכה זמן. על רקע שחרורו של הנאשם ממעצר, קצב הטיפול תאם תיק מב"ד (להבדיל מתיק עצור), ולפיכך כתב האישום הוגש כשנה וארבעה חודשים לאחר ביצוע העבירות. לטענת המאשימה, אין בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם ומהסיכון הגבוה שהיה גלום בהם.

מנגד, הסנגור טען כי חלוף זמן של כשנה וארבעה חודשים מרגע ביצוע עבירות נשק ועד הגשת כתב אישום, הוא בגדר נסיבה חריגה שראוי שתשפיע על קביעת המתחם מלכתחילה. לדברי הסנגור, חלוף הזמן הוביל לכך שהנאשם התקדם בחייו וסבר שהפרשה מאחוריו. הסנגור הוסיף וטען כי בשנים האחרונות חלה מגמה של החמרה ברמת הענישה בעבירות נשק, וכי ראוי לגזור את דינו של הנאשם לפי רמת הענישה שנהגה בעת ביצוע המעשים. לצד זאת, הסנגור אישר בהגינותו כי הזמן שחלף מאז הגשת כתב האישום המקורי בנובמבר 2020 ועד היום, לא נופל לפתחה של המאשימה ואף לא לפתחו של בית המשפט, אלא הוא נבע בעיקרו מדחיות להן עתרה ההגנה עד לעריכת הסדר הטיעון, ולאחר מכן המתנה להגשת תסקיר לעונש לפי בקשת הנאשם (פרוטוקול דיון מיום 4.1.2023, עמ' 17, ש' (25-26).

8. שקלתי את טענות הסנגור. אכן, עיכוב של כשנה וארבעה חודשים בהגשת כתב אישום בגין עבירות של נשיאת נשק וירי בנשק חם הוא חריג בתיקים מן הסוג שבכותרת, שכן ברגיל מדובר בתיקי עצורים שבהם כתבי האישום מוגשים בסמוך לאחר ביצוע העבירות. אני מסכימה כי חלוף הזמן מביצוע המעשים מהווה שיקול רלוונטי לעונש. השאלה היא מהי הדרך המתאימה להתחשב בכך.

עיון בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין מעלה כי על דרך הכלל, חלוף זמן עד להגשת כתב אישום אינו חלק מנסיבות ביצוע העבירה, ולפיכך הוא אינו משליך על קביעתו של מתחם העונש ההולם מלכתחילה. בהתאם להוראות תיקון 113, המקום הרגיל להתחשבות בחלוף הזמן עד להגשת כתב אישום, הוא במסגרת גזירת העונש בגדרי המתחם שנקבע (ראו: סעיף 40א(9) וסעיף 40א(10) לחוק העונשין, לפיהם בגזירת העונש המתאים במסגרת מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון את "התנהגות רשויות אכיפת החוק" וכן את "חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה"). בנסיבות המקרה הנוכחי, לא שוכנעתי כי קמה הצדקה לסטות מהכלל הרגיל הנ"ל, וזאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, חלוף זמן של כשנה וארבעה חודשים מעת ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום, אינו בגדר עיכוב קיצוני. אף לא מדובר בפרק זמן ארוך ביחס לקצב הגשת כתבי אישום לגבי נאשמים שאינם עצורים (כאמור, זה היה מצב הדברים בעניינו של הנאשם לפני).

שנית, הסנגור לא הצביע בטיעונו על "פגיעה ממשית ומוחשית" שנגרמה למרשו בגין חלוף זמן של כשנה



וארבעה חודשים עד להגשת כתב האישום נגדו, מעבר לרצון המובן והטבעי של הנאשם לשים את הפרשה מאחוריו (השוו: דברי כב' המשנה לנשיאה מלצר ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי, פס' 108 (31.10.2018)). זאת ועוד; לא ניתן לשלול כי חלוף הזמן דווקא היטיב עם הנאשם, לפחות במובן זה שהוא אפשר לנאשם להוכיח כי הוא לא שב לבצע עבירות פליליות מאז ביצוע המעשים נושא ההליך לפניו. הנתון האחרון פועל לטובת הנאשם, והוא יקבל משקל במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם. פשיטא כי אם הנאשם היה נעצר ועומד לדין בסמוך לאחר ביצוע העבירות, לא ניתן היה לבחון נתון זה לטובתו.

שלישית, מתוך רגישות לטענת הסנגור, אבדוק את הענישה הנוהגת לא רק בהתייחס לפסיקה עדכנית מהעת האחרונה, אלא גם בהתייחס לפסיקה שדנה במקרים שהתרחשו בפרק זמן קרוב לזה בו בוצעו העבירות בתיק דנן ואף קודם לו (ראו: פס' 13 להלן).

9. המסקנה המתבקשת מכל אלה היא כי בנסיבות המקרה הנוכחי, אין הצדקה לשקול את חלוף הזמן עד להגשת כתב האישום, במסגרת קביעת המתחם מלכתחילה (זאת בכפוף להערכתי לעיל בעניין בחינת הענישה הנוהגת). בהתאם לכלל הרגיל, חלוף הזמן יקבל את משקלו המתאים במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם שאקבע.

מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

11. **הערכים החברתיים** המוגנים במסגרת עבירות נשק - ובכלל זה עבירה של נשיאת נשק ועבירה של ירי בנשק חם - הם הגנה על שלום הציבור וביטחונו. עבירות אלה נועדו לשמור על שלמות גופו ורכושו של אדם מפני תוצאות הרסניות שעלולות להיגרם בגין נשיאת נשק לא חוקי וירי בו.

12. בכל הנוגע ל**נסיבות ביצוע העבירות** - הללו פורטו בהרחבה בפס' 1 לדברי לעיל. **לקולא**, ניתן להצביע על הנסיבות הבאות: (א) טיב הנשק אותו נשא הנאשם אינו ידוע למאשימה, ולפיכך לא ברור האם מדובר בנשק תקני או מאולתר; באקדח או בתת מקלע. בעניינים אלה יש להניח את החלופות המקלות עם הנאשם. (ב) מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם ירה "מספר יריות" בלא להגדיר את כמותן. גם בהקשר זה יש להניח לטובת הנאשם כי מדובר ביריות בודדות. (ג) הירי בוצע ממרחק שאינו קרוב (30 מטרים) ומטרתו הייתה להפחיד, להבדיל מלפגוע. (ד) אין טענה לנזק אקטואלי לגוף או לרכוש כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

לחומרא, יש להתחשב בנסיבות הבאות: (א) הנאשם נשא עמו כלי נשק שטיבו אמנם אינו ידוע, אולם ברור שהיה מדובר בנשק תקין שאינו תקול (כך, שהרי הנאשם ירה ממנו אש חיה). הנשק היה טעון במחסנית מלאה בכדורים בקוטר 9 מ"מ, על הסיכון המשמעותי הכרוך בכך. (ב) הנאשם עשה שימוש בנשק לצורך ירי חי לעבר בית המתלונן בעת שהמתלונן ישב במרפסת ביתו, תוך תעוזה רבה ותוך התעלמות מהסכנה העצומה הטמונה במעשה זה לחיים, לגוף ולרכוש. הנזק הפוטנציאלי מביצוע העבירות היה רב - הן נוכח אפשרות לפגיעה פוטנציאלית במתלונן ובבני ביתו; והן



נוכח אפשרות לפגיעה פוטנציאלית בעוברי אורח תמימים, בשים לב לכך שהירי בוצע בעיבורה של עיר. אך במזל לא הסתיים האירוע עם נפגעים. (ג) הירי בוצע על רקע סכסוך קרקעות בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, והוא נועד להפחיד. במילים אחרות: הנאשם בחר בנשק חם כאמצעי לעשיית דין עצמי וליישוב סכסוכים בדרך אלימה. לא ניתן להשלים עם כך. (ד) אין טענה שהמתלונן פנה לנאשם או התגרה בו בסמוך לפני הירי לעבר ביתו. (ה) הנאשם היה המבצע הבלעדי של העבירות ויכול היה להימנע מביצוען בקלות. (ו) לא היה חולק לפניי כי הנשק לא נתפס עד היום.

13. **אשר לענישה הנוהגת** - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין הוא מאסר 10 שנים. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של ירי בנשק חם לפי סעיף 340א(ב) הוא מאסר 5 שנים. יוער כי המאשימה אישרה בטיעוניה לפניי כי תיקון מס' 140 לחוק העונשין שקבע עונשי מינימום בגין עבירות נשק, אינו חל במקרה דנן נוכח מועד ביצוע העבירות.

בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם על החומרה הגלומה בעבירות נשק, ועל פוטנציאל הפגיעה בנפש וברכוש שעלולה להיגרם כתוצאה מהן. בהלכה הפסוקה נקבע כי על דרך הכלל, יש להחמיר בענישתם של נאשמים שהורשעו בעבירות נשק, לרבות בעבירות של נשיאת נשק וירי בנשק חם. נפסק כי הגם שהענישה היא לעולם אינדיבידואלית, הרי בעבירות נשק ראוי שבית המשפט ייתן משקל משמעותי יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מלבצע עבירות דומות, ביחס לנסיבות האישיות של העברייני. בהתאם לכך, מדיניות הענישה הנוהגת מבוססת על הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופה משמעותית. משך המאסר בפועל נגזר, בין היתר, מנסיבות המעשה ובהן: טיב העבירה, הסיכון שהיה גלום בה, סוג הנשק, מידת המעורבות של הנאשם בפרשה בכללותה, ועוד.

בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.2022) נפסק כי בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי על-ידי בגיר - ללא עבירה נוספת של ירי מנשק חם - המתחם במקרה הרגיל אמור לנוע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל בהעדר נסיבות מיוחדות לקולא או לחומרא (שם, פס' 16). מדובר בפסק דין של בית המשפט העליון מהעת האחרונה (ספטמבר 2022) שדן במעשים שבוצעו בנובמבר 2021.

כפי שצוין בסוף פס' 8 לדבריי לעיל, ראיתי להוסיף ולבחון את הענישה הנוהגת גם בהתייחס למקרים שהתרחשו בפרק זמן קרוב לזה בו בוצעו העבירות בתיק דנן (יולי 2019) או קודם לכך. בהקשר זה, ניתן להפנות לדוגמה לפסקי הדין הבאים:

(-) בע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל (6.10.2016) המערער הורשע לפי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק, ירי מנשק חם באזור מגורים, איומים ומעשה פזיזות ורשלנות. העבירות בוצעו ביוני 2014 על רקע סכסוך עם המתלוננים באותה פרשה. המערער היה חסר עבר פלילי. בית המשפט העליון ראה לדחות את הערעור כנגד חומרת העונש שהשית בית המשפט המחוזי על המערער - 30 חודשי מאסר בפועל.

(-) בע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי (2.7.2020) המדינה ערערה על קולת העונש שנגזר על המשיב, לאחר שהורשע לפי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם באזור מגורים. העבירות בוצעו בינואר 2019



והמשיב היה בעל עבר פלילי. בית המשפט העליון קבע כי נוכח חומרת המעשים, העבר הפלילי וצרכי התרעה, יש להחמיר בעונש שגזר בית המשפט המחוזי באותה פרשה (27 חודשי מאסר בפועל). מאחר שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין, נקבע כי עונשו של המשיב יוחמר ל-36 חודשי מאסר בפועל.

(-) בע"פ 1427/21 שוויקי נ' מדינת ישראל (26.5.2021) המערער הורשע לפי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק ירי מנשק חם באזור מגורים על רקע סכסוך. העבירות בוצעו ביוני 2020 והמערער היה בעל עבר פלילי. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 37 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש שהושת עליו.

אל מול פסקי הדין האמורים, אעיר כי פסקי הדין אליהם הפנה הסנגור בטיעונו לעונש לפני, עסקו בעבירות של החזקה או נשיאת נשק, ללא עבירה של ירי בנשק חם באזור מגורים אשר יש בה כדי להגביר את חומרת המעשים נושא התיק שלפני.

על רקע כל אלה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה בתיק זה - 30 עד 48 חודשי מאסר בפועל - עולה בקנה אחד עם הענישה הנוהגת, בשים לב לכך שבמקרה דנן לא מדובר רק בנשיאת נשק, אלא גם בכך שהנאשם ירה מספר יריות לעבר בית המתלון על רקע סכסוך בין הצדדים ובעת שהמתלון ישב במרפסת ביתו. הכל, תוך תעוזה רבה ועל אף הסכנה גדולה שהייתה טמונה במעשים.

14. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירות; במדיניות הענישה הנוהגת כמפורט לעיל; ובעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** בגין שתי העבירות בהן הורשע הנאשם (נשיאת נשק וירי בנשק חם לעבר בית המתלון בעוד המתלון יושב במרפסת ביתו) - **נע מ- 30 עד 48 חודשי מאסר בפועל** כנטען על-ידי המאשימה.

גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם שנקבע

15. לא התבקשתי ואף לא ראיתי לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה או לקולא. לצורך גזירת העונש המתאים במסגרת המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין.

לטובת הנאשם, שקלתי את הנתונים הבאים: (א) הנאשם הודה במעשים וכן נטל אחריות לביצועם לפני. (ב) כפי שפורט לעיל, מרגע ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום חלפו כשנה וארבעה חודשים. מאז הגשת כתב האישום ועד היום חלפו כשנתיים וחצי נוספים, אף שהסנגור אישר בהגנותו כי חלוף פרק הזמן מאז הגשת כתב האישום ואילך, אינו נופל לפתחה של המאשימה או של בית המשפט (ראו: סוף פס' 7 לדבריי לעיל). בזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ביולי 2019 ועד היום, הנאשם לא הורשע בעבירה נוספת. הדבר נזקף לטובתו. (ג) שירות המבחן ציין בתסקיר כי התרשם מציבות תעסוקתית ומהעדרה של התמכרות לחומרים פסיכו-אקטיביים - נתונים שמהווים גורמי סיכוי להימנעות מביצוע עבירות נוספות.



לחובת הנאשם, התחשבתי בשיקולים כדלקמן: (א) הצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק, לרבות נשיאת נשק וירי חם בו, נוכח המסוכנות הגבוהה הנעוצה במעשים אלה (ראו גם: סעיפים 40 ו-44 לחוק העונשין). (ב) לנאשם הרשעה קודמת משנת 2017 בגין עבירות של פרסום דברי תמיכה בארגון טרוריסטי, הסתה לאלימות ולטרור, וגילוי הזדהות עם ארגון טרוריסטי. בגין הרשעה זו הנאשם ריצה בעבר עונש של 7 חודשי מאסר בפועל. מכאן שלא מדובר בעונש מאסר בפועל ראשון עבור הנאשם. (ג) תסקיר שירות המבחן כולל היבטים מעוררי קושי כפי שפורטו בפס' 3 לדבריי לעיל. כך למשל, שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוקט בעמדה קורבנית תוך קושי בנטילת אחריות למעשיו; הוא בעל דפוס התנהגות אימפולסיבי; ומתקיים בעניינו סיכון בינוני להישנות אירוע אלים שחומרת פגיעתו עלולה להיות גבוהה. המלצת שירות המבחן היא להטלת ענישה מוחשית של מאסר בפועל כדי לחדד עבור הנאשם את חומרת מעשיו והשלכותיהם.

16. באיזון בין השיקולים, ראיתי להעמיד את עונש המאסר בפועל שייגזר על הנאשם ברף העליון של השליש התחתון בגדרי המתחם שנקבע. יוער כי אלמלא ההודאה וכן אלמלא הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ביולי 2019 במהלכו הנאשם לא הורשע בעבירות נוספות, עונשו של הנאשם היה צפוי להיות חמור יותר בשים לב לעברו הפלילי, לעקרון ההלימה, ולצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הישנות המעשים שחומרתם רבה.

17. בנוסף, ראיתי להטיל על הנאשם פיצוי כספי לטובת המתלון. אמנם, אין לפניי טענה כי למתלון נגרם נזק גוף או רכוש. עם זאת, אין חולק כי הירי לעבר בית המתלון נועד להפחידו. למרות שלא הוגשה הצהרת נפגע עבירה, נקל לשער את החשש ואת עוגמת הנפש שהיו מנת חלקו של המתלון שמצא עצמו חשוף לירי חי בעת שישב לתומו במרפסת ביתו. משכך, ראוי לחייב את הנאשם בפיצוי כספי לטובתו. מאחר שבתסקיר שירות המבחן צוין כי לנאשם קשיים כלכליים, אראה לאפשר את תשלום הפיצוי לשיעורין.

סוף דבר

18. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 34 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית הסוהר ניצן ביום 14.5.2023 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנדון לתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336 וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירה בנשק מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, או עבירה לפי סעיף 340א(ב) לחוק העונשין.



ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירה בנשק מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין, או עבירה לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין.

ד. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 11.6.2023 ובכל 11 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"ג, 13 מרץ 2023, בנוכחות הצדדים.